

Τα χαμένα όνειρα...

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα χιονισμένο χωριό του βόρειου πόλου, ζούσε ένας κοντός και στρουμπουλός γεράκος· ένας παππούλης καλόκαρδος και ευγενικός, με μια καρδιά τόσο αγαθή, τόσο φιλόξενη που μέσα της χωρούσε τα παιδιά όλου του κόσμου. Ο συμπαθέστατος αυτός ανθρωπάκος δεν ήταν άλλος από τον Αϊ Βασίλη, και ο στόχος της ζωής του ήταν ένας και μοναδικός: Κάθε χρόνο, την παραμονή των Χριστουγέννων, να μοιράζει ένα δώρο σε κάθε παιδί.

Τα προηγούμενα χρόνια, τέτοια ώρα πάνω κάτω, έτρεχε πανικόβλητος προκειμένου να τα προλάβει όλα, όμως αυτά τα Χριστούγεννα δεν είχε την παραμικρή δουλειά να κάνει, γιατί στα χέρια του δεν είχε φτάσει ούτε ένα γράμμα. Θα μπορούσε να καθίσει ξέγνοιαστος και αυτός μια φορά να απολαύσει τη θαλπωρή του σπιτιού του, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι άλλωστε, ωστόσο δεν το έκανε, διότι αυτή τη σιγή, αυτή την ησυχία, τη σιχαινόταν.

Φόρεσε λοιπόν τα ρούχα του, τις μαύρες γυαλιστερές μπότες του και έπειτα επισκέφτηκε το ταχυδρομείο. Το τσουχερό κρύο και η παγωνιά δεν στάθηκαν ικανά να τον εμποδίσουν.

«Χο, χο, χο!» φώναξε, καθώς έσπρωχνε τη βαριά, ξύλινη πόρτα· όπως ακριβώς έκανε και τις υπόλοιπες τριακόσιες εξήντα τέσσερις φορές που το επισκέφτηκε. «Μήπως ήρθε κάποιο γράμμα για εμένα;» ρώτησε πάλι.

Η απάντηση όμως που έλαβε ήταν δυστυχώς η ίδια: «Καλέ μας Αϊ Βασίλη, λυπόμαστε πολύ, μα δεν ήρθε ούτε ένα γράμμα για εσένα φέτος!» Δεν είχε κάτι άλλο να κάνει παρά μονάχα να φύγει, και αυτό ακριβώς έπραξε.

Βάδιζε αργά, σέρνοντας τα πόδια του, ενώ η θλίψη τον είχε πια σχεδόν κυριεύσει. Καθέναν από τους ανθρώπους που συναντούσε στον δρόμο για το σπίτι του τον σταματούσε, και σε όλους εκείνους τους ανθρώπους έκανε την ίδια πάντα ερώτηση: «Μήπως βρήκατε κάποιο από τα χαμένα γράμματά μου;» όμως όλοι του απαντούσαν ακριβώς το ίδιο: «Όχι...» Μέχρι και τα ξωτικά του έστειλε να τα ψάξουν τα χαμένα αυτά γράμματα, να χτυπήσουν τις πόρτες όλων των ιγκλού και να ρωτήσουν έναν έναν τους πιγκουΐνους μην τυχόν εκείνοι έμαθαν κάτι νεότερο. Όμως και οι πιγκουΐνοι, στη δική τους τη γλώσσα, απαντούσαν πως δε γνώριζαν το παραμικρό.

Εκτός από τους ανθρώπους που συνάντησε στο διάβα του, βρήκε και ένα μικρό σκιουράκι επίσης. Είχε γραπώσει κάτι με τα νύχια του και, τώρα, αυτό το κάτι, προσπαθούσε κρυφά κρυφά να το μεταφέρει στην κρυψώνα του. Κουβαλούσε κάτι ξένο, κάτι που δεν του άνηκε· αυτό που με τόση λαχταρά έψαχνε να βρει ο Αϊ Βασίλης: ένα από τα χαμένα γράμματά του.

—Για πού το έβαλες, μικρέ μου φιλέ; τον ρώτησε τάχα αδιάφορος ο Άγιος.

Εκείνο κόμπιασε, ίσως και να ντράπηκε...

—Ε... ε... πουθενά δεν πάω... να... να... ένα γράμμα ήρθε να πάρω και επιστρέφω στο σπίτι μου, αποκρίθηκε τελικά, μετά από λίγο.

—Θα μπορούσα να το δω; συνέχισε ο Αϊ Βασίλης, παριστάνοντας ακόμη τον ανίδεο.

Όχι, όχι, δεν γινόταν να του το δώσει...

—Θα σου το έδειχνα, με μεγάλη μου χαρά, αλλά... να... ξέρεις... βιάζομαι... απάντησε εκείνο και το έβαλε στα πόδια.

Με την άκρη του ματιού του το ακολουθήσε ο Αϊ Βασίλης αρχικά, και έπειτα, όταν εκείνο πήρε την πρώτη στροφή, έτρεξε ξοπίσω του προσεκτικά. Το είδε να μπαίνει σε μια φωλιά, στη φωλιά που ζούσε ο Ρούντολφ, ο ένας από τους πέντε τάρανδους του· ο γηραιότερος τάρανδός του, που άλλοτε έσερνε το έλκηθρο χαρωπός και που πλέον το έκανε σαν αγγαρεία. Δεν ήταν κακός κατά βάθος, κάθε άλλο, ήταν απλώς ζηλιάρης και λίγο, μα λίγο εγωιστής.

Δεν χρειάστηκε να τους κατασκοπεύσει ώρα πολύ, για να δει αυτό που τώρα έβλεπε και που αρνιόταν ακόμη να δεχτεί: Για όλα ευθυνόταν ο Ρούντολφ· με λύπη το διαπίστωσε αυτό, όταν από την κουφάλα του δέντρου του ξεπήδησαν όλα τα γράμματα και βρέθηκαν μονομιάς καταγής. Δεκάδες... χιλιάδες... εκατομμύρια τα γράμματα των παιδιών που είχαν τον ίδιο παραλήπτη, τον Αϊ Βασίλη δηλαδή.

—Γιατί... γιατί, το έκανε αυτό; ρώτησε απογοητευμένος ο Αϊ Βασίλης τον Ρούντολφ μόλις μπήκε μέσα, και αυτός, δίχως ίχνος ντροπής, του απάντησε:

—Γιατί κάθε χρόνο δίνεις δώρα σε όλους, σε όλα τα παιδιά και σε όλους τους τάρανδους σου, εκτός από εμένα.

—Μα εσύ μεγάλωσες πια, είμαστε σχεδόν συνομήλικοι, το ξεχνάς; συμπλήρωσε ο Άγιος.

—Μεγάλωσα, όντως, αυτό δεν μπορώ να το αρνηθώ... μα ακόμη σε βοηθώ. Παρά την ηλικία μου δε σε εγκαταλείπω... και, εσύ, σε ρωτώ, πώς μου το ξεπληρώνεις αυτό;

Δικαίως ίσως απορούσε ο Ρούντολφ, αφού από τον Αϊ Βασίλη είχε μάθει ένα πράγμα: πως όσο και να μεγαλώσει κανείς, στην καρδιά του, στην ψυχή και στο μυαλό του παραμένει πάντα παιδί... Πώς το είχε αμελήσει ο Αϊ Βασίλης αυτό;

—Μπορώ να κάνω κάτι για να με συγχωρήσεις, για να σου απαλύνω έστω τον πόνο; ρώτησε ο Αϊ Βασίλης μετά. Μα πριν προλάβει να αρθρώσει λέξη ο Ρούντολφ, η λύση βρέθηκε σχεδόν από μόνη της: Από την τσέπη του έβγαλε ένα χρυσό κουδουνάκι ο Αϊ Βασίλης, το οποίο χάρισε με αγάπη στον Ρούντολφ. Δεν ήταν ένα οποιοδήποτε κουδουνάκι, αλλά ένα κουδουνάκι μαγικό. Κάθε φορά που αυτό θα κουδούνιζε, κάθε φορά που θα έτρεχε ο Ρούντολφ για να πάρει φόρα και να απογειωθεί, αυτό μεμιάς θα τον απάλλαζε από το τόσο βαρύ και ασήκωτο φορτίο του. Το κάθε δώρο, σαν πούπουλο τώρα ελαφρύ, εύκολα θα μεταφερόταν από εδώ και από εκεί, δίχως πια να βαραίνει τη γέριχη πλάτη του παιδικού του φίλου.